

Arrest

nr. 165 280 van 5 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op maandag 9 december 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 7 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 25 februari 2005 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 11 mei 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 22 augustus 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Bij arrest nr. 196.909 van 13 oktober 2009 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 10 februari 2006 wordt aan de eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.3. Op 11 februari 2006 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 2 september 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 12 april 2006 dient de eerste verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 18 april 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

1.5. Op 27 oktober 2008 wordt aan de eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 28 oktober 2008 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 11 maart 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.7. De tweede verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 25 december 2008 België binnen en vraagt op 28 mei 2009 asiel aan. Op 21 september 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. Op 2 juni 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 31 maart 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.9. Op 16 juni 2011 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.10. Op 24 juni 2011 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 1 september 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.11. Op 28 maart 2012 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 20 juni 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 6 augustus 2012 wordt aan de eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.13. Op 30 augustus 2012 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 12 oktober 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 102 865 van 14 mei 2013 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Op 12 juli 2013 wordt de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard.

1.14. Op 12 oktober 2012 wordt aan de eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.15. Op 6 november 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de tweede verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.16. Op 4 december 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 3 oktober 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.17. Op 3 oktober 2013 wordt de eerste verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de eerste verzoeker op 7 november 2013 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12.10.2012 dat aan hem betekend werd op 04.12.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.

“(…)”

1.18. Op 3 oktober 2013 wordt de tweede verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de tweede verzoekster op 7 november 2013 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)”

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 08 november 2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 04 december 2012.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

2.2. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer X.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat bestaat uit twee onderdelen, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1° Inreisverbod van 3 jaar lastens eerste verzoeker M. A. (…)

De bestreden beslissing is gebrekkig omdat er op de bestreden beslissing geen vermelding is van de datum waarop de beslissing tot verwijdering betekend werd.

*Verder is de bestreden beslissing nietig omdat in artikel 74/11, § 1, 2de lid, gesteld wordt :
“(...)”*

In paragraaf 1 van artikel 74/11 is duidelijk voorzien "de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen ..."

Artikel 74/11 stelt uitdrukkelijk dat de betekening van een inreisverbod (Bijlage 13 sexies) niet als een afzonderlijke maatregel kan genomen worden doch dat dit inreisverbod moet gepaard gaan met een beslissing tot verwijdering.

Eerste verzoeker ontving geen beslissing tot verwijdering op 3.10.2013 zodat de beslissing tot inreisverbod dient vernietigd te worden.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat eerste verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12.10.2012 dat aan hem betekend werd op 4.12.2012.

Het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12.10.2012 werd aan verzoeker betekend samen met de negatieve beslissing van dezelfde datum inzake zijn medische regularisatieaanvraag. Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend op 17.12.2012 bij de RVV (RVV 115 271/11) en bij arrest d.d. 14 mei 2013 werd de beslissing van 12.10.2012 vernietigd.

De bestreden beslissing houdende het inreisverbod verwijst dus naar een beslissing d.d. 12.10.2012 die vernietigd werd.

Eerste verzoeker is van mening dat de motiveringsplicht geschonden is.

2° Inreisverbod van 3 jaar lastens eerste verzoeker M. V. (...)

Tweede verzoekster is van mening dat artikel 74/11, §1, 2de lid van de Wet van 15.12.1980 geschonden is.

*Artikel 74/11 stelt als volgt :
“(...)”*

Artikel 74/11 voorziet uitdrukkelijk dat een inreisverbod gepaard moet gaan met een beslissing tot verwijdering.

De bestreden beslissing d.d. 3.10.2013 houdende het inreisverbod ging niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing dient nietig verklaard te worden.

Tweede verzoekster is van mening dat de sanctie overdreven is.

Tweede verzoekster verbleef op een legale wijze in België vanaf 28.5.2009 tot 8.11.2012. Verzoekster verbleef dus gedurende drie jaar en zes maanden legaal in België en haar twee kinderen werden gedurende deze periode van wettig verblijf in België geboren.

Verzoekster heeft op 4.12.2012 een humanitaire regularisatieaanvraag gedaan samen met eerste verzoeker met vermelding van hun beide kinderen. Verzoekster is in afwachting van het antwoord in België gebleven. Verzoekster was van mening dat zij een grote kans maakte op een regularisatie en dit gelet op de lange duur van haar wettelijk verblijf in België.

Op 3.10.2013 werd door verwerende partij een negatief antwoord genomen en dit negatieve antwoord werd aan eerste verzoeker en tweede verzoekster betekend op 7.11.2013 samen met het inreisverbod.

Artikel 74/11 stelt dat in het geval van tweede verzoekster een inreisverbod van maximum drie jaar kan vastgesteld worden.

Tweede verzoekster is van mening dat zij niet halsstarrig gedurende jaren na vele procédures bleef weigeren om het grondgebied te verlaten. Het inreisverbod van drie jaar is in haar geval fel overdreven en niet in verhouding met haar eventueel onwil om het land te verlaten.

Het evenredigheidsbeginsel is geschonden.

In derde instantie verwijst tweede verzoekster naar de beslissing in het dossier van eerste verzoeker waarbij de regularisatieaanvraag van 26.9.2013 ontvankelijk werd verklaard. De regularisatieaanvraag van eerste verzoeker was gebaseerd op het feit dat eerste verzoeker omwille van medische problemen een aantal operatieve ingrepen moest ondergaan aan de voeten en het voor eerste verzoeker onmogelijk was om gedurende een periode te lopen. Bovendien heeft hij verzorging nodig.

De betekening van het inreisverbod lastens tweede verzoekster is een onzorgvuldige beslissing omdat verzoekers reeds gedurende jaren gezin vormen."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, de wet van 19 juli 1971 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de een administratieve bestuurshandeling, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

De bestreden beslissingen zouden nietig zijn omdat niet, zoals voorgeschreven door artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980, gepaard zou gaan met een beslissing tot verwijdering.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.10.2012 waarnaar in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker wordt verwezen zou zijn vernietigd bij arrest van 14.05.2013.

Door de lange duur van het wettelijk verblijf in België van verzoekster, zou zijn gemeend hebben een grote kans te maken om te worden geregulariseerd, waardoor het inreisverbod niet in verhouding zijn met haar eventuele onwil om het grondgebied te verlaten.

Bovendien zou de regularisatieaanvraag d.d. 26.09.2013 van verzoeker ontvankelijk zijn verklaard.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 110duodecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals ingevoegd bij koninklijk besluit van 19 juni 2012 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het koninklijk besluit van 20 juli 2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie in het kader van de controle van de gedwongen terugkeer, en in werking getreden op 02.07.2012, bepaalt:

"Aan de onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 74/11 van de wet, wordt een inreisverbod overeenkomstig het model van bijlage 13sexies betekend.

Aan de onderdaan van een derde land die zich bevindt in de situatie zoals bedoeld in de artikelen 1 of 21 en 74/14, § 3, van de wet, wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot vasthouding met het oog op zijn verwijdering overeenkomstig het model van bijlage 13septies, betekend."

Ten aanzien van verzoekende partij werden reeds bevelen om het grondgebied te verlaten getroffen. Derhalve gaat de bestreden beslissing, overeenkomstig de geldende regelgeving gepaard met een beslissing tot verwijdering. Het feit dat het inreisverbod bij afzonderlijke beslissing wordt getroffen in uitvoering van artikel 110duodecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, doet daaraan geen afbreuk.

Waar verzoekende partij stelt als zou het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.10.2012 zoals genomen ten aanzien van verzoeker zou zijn vernietigd bij arrest van 14.05.2013, faalt het middel in

feite. Bij arrest van 14 mei 2013 nr. 102.865 werd de beslissing van 12 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk werd verklaard, vernietigd. Het verzoekschrift zoals ingediend op 17 december 2012 dat aanleiding heeft gegeven tot die vernietiging had evenwel niet het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.10.2012 tot voorwerp. Die beslissing werd niet aangevochten, zodat die beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verwerende partij verwees dienstig naar het bevel van 12.10.2012 in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker.

Waar verzoekende partij inroept dat de door verzoeker bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 26.09.2013 ontvankelijk werd verklaard, wijst verwerende partij erop dat die beslissing die dateert van na de bestreden beslissingen geen invloed heeft op de regelmatigheid ervan. Het loutere gegeven dat verzoeker omwille van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waardoor hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, het grondgebied op dit moment niet dient te verlaten, heeft op zich geen invloed op de wettigheid van het inreisverbod.

Geen schending van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 wordt aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing zou zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn.

Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het evenredigheidsbeginsel, als toepassing van het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Deze onderdelen van de middel zijn ongegrond, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin wordt aangetoond.

Uit de kritiek geleverd in het verzoekschrift blijkt tenslotte dat verzoekende partij kennis heeft kunnen nemen van de juridische en feitelijke motieven van de bestreden beslissing, zodat aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is voldaan.

De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Het staat buiten betwisting dat een bevel om het grondgebied te verlaten een “*beslissing tot verwijdering*” uitmaakt in de zin van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Te dezen zijn de bestreden beslissingen genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat in dat geval minstens twee verschillende beslissingen tot verwijdering dienen voor te liggen wanneer een inreisverbod wordt opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Met name is er in dit geval enerzijds de beslissing tot verwijdering die “*gepaard gaat met*” het kwestieuze inreisverbod en is anderzijds in dat geval ook voorgeschreven dat een “*vroegere beslissing tot verwijdering*” niet werd uitgevoerd.

Het opleggen van een inreisverbod als begeleidende maatregel bij een beslissing tot verwijdering in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet veronderstelt dus noodzakelijkerwijze dat er een “vroegere beslissing tot verwijdering” werd genomen én dat de betrokkene aan deze vroegere beslissing geen gevolg gaf. Anders gezegd, moet de beslissing tot verwijdering die met het betrokken inreisverbod gepaard gaat in dit specifieke toepassingsgeval steeds van latere datum zijn dan de beslissing tot verwijdering die voorheen werd getroffen en waarvan wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling er geen gevolg aan had gegeven. De in deze bepaling gehanteerde bewoordingen “de beslissing” en “een vroegere beslissing” laten niet toe dat een inreisverbod wordt getroffen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet dat “gepaard gaat met” een enige en vroegere beslissing tot verwijdering waaraan geen gevolg werd gegeven.

3.3.1. Te dezen laten de verzoekende partijen in een eerste middelonderdeel gelden dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat een inreisverbod gepaard moet gaan met een beslissing tot verwijdering, dat de eerste bestreden beslissing geen vermelding maakt “van de datum waarop de beslissing tot verwijdering betekend werd” en dat de eerste verzoeker op 3 oktober 2013 – i.e. de datum van de eerste bestreden beslissing – geen beslissing tot verwijdering ontving, zodat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

In de eerste bestreden beslissing ligt slechts één beslissing tot verwijdering voor, met name de beslissing van 12 oktober 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, waaraan de eerste verzoeker geen gevolg gaf. De eerste bestreden beslissing vermeldt nergens de beslissing tot verwijdering waarmee zij “gepaard gaat”. Uit de stukken van het administratief blijkt bovendien niet dat de eerste verzoeker na de beslissing van 12 oktober 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog een andere beslissing tot verwijdering werd gegeven die zou kunnen gepaard gaan met de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de eerste bestreden beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) gepaard gaat met een – latere – beslissing tot verwijdering zoals nochtans door artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet is voorgeschreven.

De verzoekende partijen tonen bijgevolg een schending aan van artikel 74/11, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

3.3.2. De verzoekende partijen laten in een tweede middelonderdeel gelden dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat een inreisverbod gepaard moet gaan met een beslissing tot verwijdering en dat de tweede bestreden beslissing niet gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Doordat in de tweede bestreden beslissing slechts één beslissing tot verwijdering voorligt, met name de beslissing van 6 november 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), aan de tweede verzoekster betekend op 8 november 2012, waaraan de tweede verzoekster geen gevolg gaf, dient te worden vastgesteld dat ook de tweede bestreden beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) niet gepaard gaat met een – latere – beslissing tot verwijdering zoals nochtans door artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet is voorgeschreven.

De verzoekende partijen tonen bijgevolg een schending aan van artikel 74/11, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Het tweede onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

3.3.3. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen. Zij kan immers ook in haar nota niet duiden met welke beslissingen tot verwijdering de bestreden beslissingen gepaard gaan. Ook door te wijzen op het bepaalde in artikel 110duodecies van

het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen gepaard gaan met een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling stelt weliswaar in welk geval een inreisverbod dient te worden opgelegd, doch dit doet geen afbreuk aan de wettelijke verplichting dat wanneer een inreisverbod wordt opgelegd, dit dient gepaard te gaan met een beslissing tot verwijdering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN